

N:o 95.

Af herr **P. Waldenström**, om ändring af 18 kap. 7 § strafflagen.

Det torde svårligen kunna nekas, att den unga qvinnan behöfver bättre skydd af den allmänna lagen mot förförelse, än denna lag hos oss för närvarande lemnar henne. I kap. 18 § 7 af nu gällande strafflag säges, att den, som öfvar otukt med qvinna, som fyllt tolf men ej femton år, skall dömas till straffarbete i högst två år eller fängelse i högst sex månader. Är qvinnan deremot fyllda femton år, straffas den, som öfvar otukt med henne, endast med böter af högst ett hundra kronor, hvilket straff likväl ej kan ådömas i annat fall, än då mannen efter lagsökning af qvinnan eller hennes målsman ålägges att underhåll gifva till barn, hvarmed qvinnan i lägersmålet rädd blifvit (§ 9). Har således en samvetslös man förfört en femtonårig flicka, så kan han enligt svensk lag icke till något staff dömas, derest flickan ej i lägersmålet blifvit hafvande. Om det någonsin — hvilket jag icke tror — funnits en tid, då den unga qvinnan, eller rättare sagdt: *det qvinliga barnet*, kunnat anses genom ett sådant stadgande ega allt det skydd, som af den allmänna lagen skäligen kunde för henne begäras, så torde hvar och en medgifva, att denna tid är förbi. Allt starkare och högljuddare blifva ock de röster, som i familjens, i kyrkans, i statens, i mensklighetens namn höjas, ropande på kraftigare skydd för henne mot den förförelse, för hvilken hon nu ofta mycket tidigt göres till föremål af sanvetslösa män, i synnerhet om hon, upp-

vuxen i ett torftigt bo, är nödsakad att genom arbete utom den familj, som hon tillhör, söka sin bergning. Ett steg fram emot detta mål vore det utan tvifvel, om det skydd, som nu lemnas flickan intill femton års ålder, utsträcktes ytterligare några år. Jag tager mig därför friheten föreslå,

att Riksdagen måtte för sin del besluta sådan ändring af kap. 18 § 7 strafflagen, att orden »femton år» utbytas mot »aderton år».

Stockholm den 28 januari 1887.

P. Waldenström.

N:o 96.

Af herr **J. Sällström**, om beviljande af pension åt majoren J. Rutbergs enka.

Med kännedom derom, hurusom Riksdagen vid mångfaldiga tillfällen behjertat och fäst afseende på hos densamma gjorda framställningar angående den ekonomiska ställning, hvori så väl i statens som i Kongl. Maj:t och kronans tjänst anstälde mäns efterlevande enkor och oförsörjda barn sig befunnit, dristar jag till Riksdagens pröfvande framlägga följande motion.

Den 8 Juni 1885 afled i Neder-Kalix' församling majoren i armén, f. d. kaptenen vid Norrbottens fältjägarecorps riddaren af kongl. svärdsorden samt af kongl. vasaorden Johan Rutberg, efterlemnande dervid